

Hồi Thứ Bốn Mười

Các động Bạch Viên cầu đạo tổ, Đền vàng Tương chúa rước thần tiên

Nói về Bạch Viên đến động Thủy Liêm, có đạo đồng dắt tới bờ dầm quỳ xuống bẩm rằng: "Đệ tử là Bạch Viên lạy ra mặt". Vương Thuyền hỏi: "Bạch Viên người đến ra mắt ta có chuyện chi?" Bạch Viên sa nước mắt, khóc rằng: "Vì Tôn Bá Linh ở Lâm Trí, mắc lấy họa to bị khốn trong trận ngũ lôi, tánh mạng sợ e khó giữ, đệ tử tưởng tình giao kết, nên đến đây cầu xin lão tổ, cả dấy thần thông, xuống núi phá trận, chẳng những Tôn Bá Linh mang ơn mà thôi, đệ tử cũng mang cảm không cùng". Nói rồi lạy lịa, Vương Thuyền nghe rồi cả giận nói: "Đồ nghiệt chủng, ta mà độ thằng học trò ấy, chỉ trong thêm sáng đạo của ta truyền đã dạy nó đôi phen ba lượt, hao tổn chẳng biết bao nhiêu tinh thần, mà không nghe lời ta dạy bảo, muốn cãi trời mà làm, chẳng chịu an lòng tu luyện, chiếm giữ Thiên Thai, hôm nay tham luyến hồng trần, gây sanh tai họa, bản đạo cứu nó nhiều phen, nay nó có chết thì đáng rồi, lẽ thì ta không biết đến, ngặt vì tình thầy trò, ta phải tụng giùm ít cuốn kinh siêu độ cho nó".

Bạch Viên nói: "Lão tổ thiết chẳng xuống núi sao?" Vương Thuyền nói: "Thiết ta không đi cứu nó". Bạch Viên giận thầm đứng dậy nói: "Lão tổ đã chẳng tưởng tình thầy trò, Bạch Viên này là người đứng có can chi tới, rất giận lão Mao đạo này bảo ta đi mời thỉnh làm chi, cho mất công". Nói rồi đi tuốt. Vương Thuyền nạt lớn rằng: "Hay cho con vượn, mi đi đâu đó?" Bạch Viên cười nói: "Sư phụ đã không xuống núi, đệ tử đời gót trở về". Vương Thuyền nói: "Khi nãy mi nói giống gì mà giận Mao lão đạo?" Bạch Viên nói: "Chẳng giấu chi sư phụ, đệ tử vốn không hay biết tam ca mắc nạn, vì có núi Thanh Thạch, động Nhân Âm, Kim nhân Mao Toại sai Khoái Văn Thông đem thơ đến Nhạn Sầu giảng, bảo tôi đi thỉnh lão tổ cho Mao Toại hay, và tôi cũng không lo đến việc người nữa".

Wương Thuyền nói: "Ta là người tu hành, lẽ đâu không tưởng tình sư đệ, vì trận ngũ lôi lợi hại lắm một mình ta xuống cũng không nên việc, nay người phải đến núi Bạch Hạc, động Triều Tiên, thỉnh chưởng giáo tổ sư xuống đất Lâm Trí, ta cũng theo sau tới đó, như thỉnh không đăng Chưởng giáo thì không can gì tới ta" Bạch Viên nói: "Lời lão tổ phân như vậy, đệ tử phải lên động Triều Tiên". Nói rồi lạy từ ra khỏi động, cỡi kim quang đến động Triều Tiên, ngó thấy cửa động đóng chặt. Bạch Viên

không dám gõ cửa, đứng trước cửa động đợi chờ, giây phút cửa động bèn mở hoác, Bạch Hạc ngó thấy cười hỏi: "Viên tiên đến có việc chi?" Bạch Viên hỏi: "Có chuông giáo ở nhà không?" Bạch Hạc nói: "Có thầy tôi đang ngồi trưởng bồ đoàn". Bạch Viên cười nói: "Sư huynh thông báo giùm, nói có tôi là Bạch Viên ra mắt". Bạch Hạc nói: "Người hãy ở đây chờ". Nói rồi vào trưởng bồ đoàn, quỳ xuống bẩm rằng: "Nay có Nhan Sầu giảng Bạch Viên đến, xin ra mắt". Lão tổ cho vào. Bạch Hạc ra động kêu: "Bạch Viên sửa áo mao theo ta mà vào". Bạch Viên quỳ xuống nói: "Đệ tử là Bạch Viên lạy ra mắt". Lão tổ hỏi: "Người không ở trong động tu hành, mẹ người sai đến ra mắt ta có việc chi chăng?" Bạch Viên bẩm rằng: "Đệ tử có kết nghĩa với Tôn Tẫn ở núi Thiên Thai, bây giờ tại đất Lâm Tri, có Mao Bôn bày trận ngũ lôi, Tôn Tẫn vào trận, mà ra khôngặng nay mắc nạn ấy, nên tôi đến đây lạy xin tổ sư mở lòng từ bi cứu người khỏi chết". Lão tổ nói: "Bạch Viên, vậy chớ Tôn Bá Linh gây đánh Mao Bôn, mà sanh họa, bị đè ếm và ngũ lôi mỗi ngày mỗi đánh, mà thuật hết một hồi. Nam cực nghe rồi giận nói: "Đáng giận Hải Triều thánh nhân, khi không ỷ thế làm hung, lúc trước ở nơi Dịch Châu súng bắn ba vạn sanh linh, tuy rằng kiếp số trời định, song người tu hành, chẳng nên dứt lòng từ bi, tuy là Tôn Tẫn lưu luyến hồng trần, trước trận bình linh, vâng lời tam giáo cho nó trung hiếu lưỡng toàn, vì sao Hải Triều thánh nhân lại sai học trò dữ bày trận ấy, khi dễ Tôn Tân, tình lý khó dung, nếu ta không bỏn thân xuống núi, thì khó mà giải cứu Tôn Tẫn được". Bèn hỏi Bạch Viên rằng: "Người đã nói với Vương Thường, Vương Ngao chưa?" Bạch Viên nói: "Đệ tử đã thỉnh rồi, mà Vương Thuyền không chịu xuống núi, lại sai tôi đến thỉnh cầu tiên bá của tổ sư". Nam Cực nói: "Vậy người lãnh câu tiên bài của ta, qua núi Vân Tịch động Thủy Liêm, đòi anh em Vương Thuyền xuống Lâm Trì trước rồi ta sẽ đến sau". Bạch Viên lãnh tiên bài, lạy từ Chuông giáo ra khỏi động Triều Tiên, cỡi kim quang phới phới bay tuốt.

Đang ngó qua phía tây, xa xa thấy một tòa núi cao, tường vân thoại khí phủ che, trong lòng nghĩ thầm rằng: "Ta thuở nay chưa biết phong cảnh chỗ này, duy biết ở Nhan Sầu giảng mà thôi, chớ không biết đường bên Tây phương mà có tòa núi cao này, mây tốt phủ che, chắc có người chơn nhơ ở đó, song chưa biết động gì? Khi đi thì ta thoáng qua chưa từng coi đến, chi bằng ta đến đó coi thử, nếu có người tài, thì sẵn câu tiên bài, ta đòi luôn người xuống núi, mà giúp sức chẳng là hay hơn". Nói rồi quay lại nhắm Tây Phương thẳng tới, đến trước núi bay xuống, trong bụng nghĩ thầm rằng: "Lẽ cũng có bia đá chớ chẳng không, để ta kiểm coi thì biết!"

Rồi Bạch Viên đi vòng theo núi mà tìm kiếm, xảy nghe dưới núi có tiếng kêu như sấm, cây rối rung động, nghe tiếng hỏi rằng: "Con Vượn già, mày ở đâu mà tới đây?" Bạch Viên nghe hơi thất kinh nói: "Có giống gì ở đâu mà kêu ta như vậy?" Bèn coi kỹ bốn phía, thấy dưới chân núi đè một vật quái lạ chẳng thấy mình, cũng

không chân, lộ ra một cái đầu, xa xem chẳng rõ, gần thấy tỏ tường, Bạch Viên bước tới coi kỹ hoảng kinh, té ra Mỹ hầu vương ở núi Hoa quả sơn, Bạch Viên hỏi rằng: "Tôn đại thánh vì cớ nào bị đày chỗ này?" Hầu vương nói: "Phân không hết việc, vì lúc ta phá thiên cung, bị Phật pháp đày xuống đây". Bạch Viên nói: "Đại Thánh, ông có sức dời non đổi biển, vì sao để vậy ôm lòng chịu khổ?" Hầu vương nói: "Đây kêu là núi Ngũ Hành, vốn của Phật tổ biến hóa mà ra, trên có sáu cửa bùa trấn ếm, lại có bốn vị Trữ nhật công tào coi giữ, thì biểu lão Tôn ra làm sao đặng?" Bạch Viên nói: "Nếu Đại thánh ra đặng, thì có việc này rất hay". Hầu vương nói: "Có việc chi sao chẳng nói rõ ràng ta biết?" Bạch Viên nói: "Tôi có một người anh em bạn cũng đồng họ với đại thánh". Hầu vương nói: "Có phải Tôn Tẫn không?" Bạch Viên nói: "Phải". Hầu vương nói: "Lúc trước bị Bá Dương vây trong trận âm hồn, nghe nói Kim nhân Mao Toại xuống núi, cả đánh Đông Hải long vương, lấy sách âm thơ, cứu người khỏi trận, nay người lại mắc nạn gì nữa?" Bạch Viên bèn đem chuyện Mao Bôn bày trận ngũ lôi, Tôn Tẫn bị vây mà thuật hết sự tình. Hầu vương cười nói: "Chẳng phải Hầu vương khoe miệng, sợ gì binh trời bá vạn, muốn phá trận có khó chi?" Bạch Viên nói: "Nếu Đại thánh đi đặng, chớ nói một tòa Ngũ lôi trận mà thôi dẫu trăm tòa cũng không đủ một cây thiết bảng của Đại thánh phá tan". Hầu vương nói: "Thôi, nói được mà làm không được, hôm nay việc mình tôi mà lo còn không được thay, có đâu cứu người cho được, nay tôi có một người anh em bạn thiết, ta chỉ cho người đi thỉnh người xuống núi, muốn cứu Tôn Tẫn cũng chẳng khó gì!" Bạch Viên hỏi: "Vị tiên trưởng ấy là ai, ở động nào?" Đại Thánh nói: "Người ấy là ông tô các vị giáng tiên tên là Đông Phương Sóc, vì lúc trước ta giữ vườn đào, người đến ăn trộm đào nên bị ta bắt đặng, ta thấy người có tiên phong đạo cốt chẳng phải tầm thường, vì vậy nơi đào viên ta kết làm anh em bạn với người, tài và giỏi hơn Mao Toại, thiết là có sức lên trời kéo mặt nhật, kêu là Thoại Mao Toại, người ấy ở núi Độ Sóc, động Tiêu Diêu, một mình tu luyện, chẳng phục ngọc đế cai quản, cách phía nam tám trăm dặm là động của người, người có đi thỉnh thì nói: "Lão Tôn cậy và xuống núi mà cứu giúp, thì không lẽ va chối từ". Bạch Viên nghe nói cả mừng, lạy tạ Đại thánh, ra khỏi núi Ngũ Hành, hóa kim quang nhắm phía nam bay tới. Giây phút, đến một tòa núi cao, mây khói mịt mù bèn bay xuống đứng trên núi, xem thấy phong cảnh khác thường, tông bá sum suê, cỏ cây tươi tốt.

Bạch Viên coi rồi xẩy thấy dưới trũng núi có hai thơ đồng hái thuốc, và cười bèn đi lại. Bạch Viên bước tới kêu rằng: "Đạp hữu! Đây có phải là núi Độ Sóc chăng?" Đồng nhi nói: "Phải". Bạch Viên hỏi: "Ông Đông Phương Sóc có ở trong động này không?" Đồng nhi nói: "Người ấy là thầy của tôi, đang ở trong động, người hỏi làm chi?" Bạch Viên nói: "Xin người thông báo nói: Nhan Sầu giảng Bạch Viên vâng lệnh Tể thiên đại thánh, sai đến ra mắt". Đồng nhi nghe nói Đại thánh sai đến thì chẳng dám chậm trễ, dẫn Bạch Viên đi tới cửa động, một đứa nói chuyện với Bạch

Viên, còn một đứa thì vào rong thông báo. Đông Phương Sóc nghe nói trong bụng nghĩ thầm rằng: "Ta nghe nói Nhạn Sầu giảng có con vượn trắng thành tiên, song chưa biết mặt, còn Đại thánh bị đè dưới núi Ngũ Hành sơn, sai người đến nói chuyện chi?" Nghĩ rồi dạy đồng nhi thỉnh vào. Đồng nhi lãnh mạng ra cửa động dẫn Bạch Viên vào. Bạch Viên quỳ xuống nói: "Đệ tử là Bạch Viên ra mắt". Đông Phương Sóc nghiêng mình đứng dậy, đỡ Bạch Viên mời ngồi, Bạch Viên cúi mình nói: "Đệ tử không dám ngồi". Đông Phương Sóc cười nói: "Ta cùng người không phải là người cai trị nhau, vả lại ta cùng em người quen biết, ngồi không hề chi?" Bạch Viên trong bụng hồ nghi, nói: "Tôi không có anh em gì hết, chẳng hay tổ sư cùng người nào giao kết?".

Đông Phương Sóc nói: "Tề Vương chẳng phải là em người sao?" Bạch Viên nói: "Không phải, ấy là bằng hữu của tôi". Đông Phương Sóc cười nói: "Nếu không phải anh em, vì sao hai người hình dạng giống nhau như hệt?" Bạch Viên nói: "Thôi chớ cười tôi". Bạch Viên uống trà xong rồi, bèn đem việc Tôn Tẫn bị trận ngũ lôi đến động Triều Tiên cầu cứu, đi ngang qua núi Ngũ Hành gặp Tôn đại thánh nói chuyện, mà thuật lại một hồi, Đông Phương Sóc nói: "Con khỉ này đã bị đè dưới Ngũ Hành bấy lâu ra không đặng mà còn lo đến việc người, ta ở trong núi không vinh không nhục, khi rảnh dạo chơi năm núi, một mình thông thả chẳng biết tới việc hồng trần, nếu xuống núi thì ắt dấy động thế tình, chịu điều phiền não, còn đóng cửa chẳng quản thì cũng khó lời Đại thánh". Ngẫm nghĩ rằng: "Nay đại thánh thỉnh ta đi cứu Quán Vãn, vả lại va với mình kết nghĩa, khó lời từ chối, thôi đến Lâm Tri thì đi". Nói rồi hỏi Bạch Viên rằng: "Nay người đi chỗ nào?" Bạch Viên nói: Tôi vâng câu tiên bài của ông Chưởng giáo, qua núi Vân Tịch". Đông Phương Sóc nói: "Vậy người về trước ta cũng đến sau". Bạch Viên cáo từ, hóa kim quang bay tới núi Vân Tịch, tới động ra mắt. Vương Thuyền ngó thấy hồn bất phụ thể, nói: "Có tiên bài của tổ sư đến, lẽ thì nói trước đặng ta nghinh tiếp, sao lại âm thầm đi vào, tôi ấy ai chịu?" Nói rồi thỉnh tiên bài để trên điện Tam Thanh, vội vàng quỳ xuống nói: "Đệ tử lỗi không tiếp rước tiên bài, rõ biết tội mình, nay tới trước tiên bài xin lỗi". Lạy rồi đứng dậy, giận lắm nói: "Bạch Viên! Người đem câu tiên bài chưởng giáo đến đây làm chi, nói cho ta biết". Bạch Viên nói: "Nam cực chưởng giáo nổi giận xuống núi, cùng với Hải Triều giao chiến". Vương Thuyền dạy đồng nhi thỉnh sư thúc đến. Vương Thuyền đem việc Tôn Tẫn mắc nạn mà nói lại, Vương Ngao nói: "Thằng nghiệt chướng có Chưởng giáo chủ ý như vậy, ta đâu giám chẳng đi". Bạch Viên nói: "Chưởng giáo cũng gần xuống, vậy xin sư phụ, sư thúc mau mau dời gót, kéo Chưởng giáo tới trước Lâm Tri hóa ra chẳng tốt". Anh em Vương Thuyền cùng Bạch Viên hóa kim quang, giây phút tới thành Lâm Tri, ba người ở trên mây bay xuống, đi đến cửa Tây môn, quân thấy một người ăn mặc áo đạo. Chúng quân còn đang hồ nghi, có tên quân già ngó dưới thành, mừng rỡ cười nói: "Anh em chớ hồ nghi, chúng người

chẳng nhớ lúc trước phá trận Âm hồn, ta nhìn biết người cỡi cạp, là thầy của Nam quận Vương tên Vương Thuyền, người cỡi nai là sư thúc Vương Ngao, người nỏ nhọn là Viên tiên đó. Thôi hãy đi cho mau". Chúng quân nghe nói, lật đặt phi báo với quan tổng binh. Châu Đạt nghe báo, bồn thân ra thành nghinh tiếp, cười nói: "Các vị tiên trưởng đến đây khó nhọc xin mời vào triều". Đi đến ngọ môn, quan Huỳnh môn xem thấy, liêu tâu Tương vương. Tương vương dẫn các quan văn võ, ra cửa ngọ môn tiếp rước. Anh em Vương Thuyền xuống yên, cùng Tương vương đồng đến đại điện thi lễ mời ngồi. Vương Thuyền nói: "Chưởng giáo tổ sư còn đi sau, chẳng bao lâu cũng tới, thánh chúa hãy lựa một chỗ đất sạch mau mau sai người cất tòa lư bằng cho sẵn". Tương vương truyền chỉ nơi phía đông điện Văn Ba, lựa một chỗ đất sạch sẽ, cất cái lư bằng cho cao chẳng đặng chậm trễ". Giây phút xảy nghe giữa thính không có tiếng hạc kêu réo rất, mây đỏ xoay vần.

Vương Thuyền nói: "Tổ sư đã đến, mau ra nghinh tiếp" Tương Vương dạy bày hương án, dẫn văn võ cùng ba vị tiên trưởng, bước xuống điện đốt hương quỳ xuống một người cỡi nai, Bạch Hạc đồng tử theo sau. Tương vương cúi đầu nói: "Phải chi biết tiên gia đến đây. Tiểu vương lẽ ra phải ra nghinh tiếp, cầu xin tha tội". Nam Cực đỡ Tương vương dậy nói: "Tôi là người xuất gia có tài đức gì, dám chịu lễ của hiền vương, xin mời đứng dậy". Bền mời và lư bằng, Nam Cực xuống nai ngồi giữa. Tương Vương ngồi một bên, Vương Thuyền, Vương Ngao quỳ lạy xong rồi, kế Bạch Viên bước tới trả câu tiên bài rồi đem việc gặp Đại thánh, chỉ đến thỉnh Đông Phương Sóc mà bẩm lại. Nam Cực cả mừng nói: "Nếu có người ấy đến đây, thì lo gì trận không phá được". Đang nói chuyện, có quan Huỳnh môn vào bẩm rằng: "Ngoài cửa ngọ môn có một người xin vào ra mắt". Nam Cực nói: "Chắc là Đông Phương Sóc đến". Bền dạy Vương Thuyền, Vương Ngao, cùng Bạch Viên, Tương vương dẫn văn võ ra cửa triều tiếp rước mời vào lư bằng cùng ra mắt Nam Cực. Nam Cực nói: "Vì thằng học trò của tôi làm nhọc tiên gia đến đây". Đông Phương Sóc nói: "Vì việc đạo hữu, lẽ phải chịu nhọc". Nam Cực hỏi: "Tôn Tẫn vào trận mấy ngày rồi?" Tương vương nói: "Hôm nay đã đặng bốn ngày". Nam Cực hỏi Vương Thuyền rằng: "Chẳng biết trận nó thế nào? Hiền đồ người đoán thử coi". Vương Thuyết lật đặt co tay lần chỉ, rõ biết công việc nói: "Tôn Tẫn bị vây trong trận, may có cờ hạnh huỳnh hộ thể, chẳng hại đến mình, duy bị Mao Bôn câu đề sao bốn mạng, sai ngũ lôi mỗi ngày đánh ba lượt, đến bảy ngày tánh máng khó giữ, xin tổ sư liệu tính". Nam Cực nói: "Vậy có trò nào dám cầm tiên bài của ta, đi bắt Mao Bôn đến đây chẳng, đặng biểu nó bãi trận mà thả Tôn Tẫn ra, một là khỏi khổ đao binh, hai nữa quân lính khỏi mang tai hại, mới đặng lưỡng toàn kỳ mỹ". Nói chưa dứt lời Vương Ngao bước ra bẩm rằng: "Tôi bắt tài xin lãnh câu tiên bài, đi đến dinh Tẫn". Nam Cực dặn dò, đến đó phải kiến cơ nhi tác. Vương Ngao lãnh câu tiên bài, xách búa châu tước cỡi cạp thẳng đến dinh Tẫn, cầm búa chỉ quân giữ dinh, mà nói rằng: "Ta ở núi Vân Tịch,

Nhị động chúa là Vương Ngao, vâng lệnh động Bạch Hạc triều tiên, có câu tiên bài đến đây, mau kêu Ngũ lôi chơn nhơn, theo ta tới thành, cho tổ sư dạy bảo". Quân vào trướng phi báo. Mao Bôn cầm gậy cỡi nai xông ra trước dinh, Vương Ngao đương đứng đợi chờ, xảy thấy trong dinh bước ra một đạo nhơn, đầu đội mào ta xoa, mặc áo ngũ sắc, cột dây lưng vàng, tai lớn mặt vuông, râu dài, cỡi lộc cầm trượng. Vương Ngao thúc cộ tới trước, kêu nói rằng: "Thầy tu kia, mau xưng tên ta biết". Mao Bôn dừng mai huê lộc, ngó thấy một đạo nhơn, đầu đội mào tử kim, mình mặc áo bát quái tiên y, cỡi cộ cần búa, coi rồi cười rằng: "Người tiên trưởng cỡi cộ kia tên gì, đên có việc chi?" Vương Ngao nói: "Ta ở núi Vân Tịch, em Vương Thuyền tên Vương Ngao, vì Tôn Tẫn vị vậy, nên đến giải cứu, người có phải là Mao chơn nhơn bày trận ngũ lôi, vậy cầm Tôn Tẫn đó chăng?" Mao Bôn nói: "Phải". Vương Ngao nói: "Có câu tiên bài đây, sao không xuống lộc cho mau theo ta vào thành, hầu nghe Chưởng giáo sai khiến". Mao Bôn thất kinh nghĩ thầm rằng: "Nếu ta theo người đến ra mắt Nam Cực, chắc không ý tốt, chi bằng ta cự chống Nam Cực, dầu có tai họa gì nữa thì có Hải Triều thánh nhơn, có sợ gì nó". Tính rồi, hươi trà điều trượng mà nạt lại rằng: "Ta là học trò Hải Triều thánh nhơn, có đâu chịu phục tiên bài của người". Vương Ngao nghe rồi giận lắm nói: "Mao Bôn, người dễ chẳng biết Chưởng giáo, làm chúa hai mươi bốn động, thiên tiên, địa tiên, táng tiên, cùng là các tiên ngoài biển chẳng có ai nào không khâm phục người sai khiến, thằng yêu đạo này, sao dám chẳng tuân, mi cậy là học trò Hải Triều thánh nhơn, mặt lớn bằng trời, nên đòi người chẳng đi". Nói rồi hươi gậy tới đánh Mao Bôn, Mao Bôn cũng hươi gậy cự chiến. Lúc ấy có quân lược trận, chạy về lư bằng bắm với Nam Cực. Lão tổ cả giận nói: "Thằng nghiệt chướng này, đòi nó chẳng đi, mà trở lại đánh với Vương Ngao, vậy Vương Thuyền hãy ra trợ chiến bắt thằng nghiệt chướng đem về cho ta". Vương Thuyền lãnh chỉ, cầm trượng cỡi nai tuốt ra ngoài thành ngó thấy Vương Ngao đánh với Mao Bôn, thì trong bụng như lửa thêm dầu, xốc nai tới nạt rằng: "Mao Bôn chớ ý mạnh, có ta đến bắt người đây". Mao Bôn thấy Vương Thuyền xông tới trong bụng hoảng kinh, nghĩ thầm rằng: "Một người khó cự bốn tay, một mình Vương Ngao đánh không hơn đặng, bây giờ lại thêm người tiếp, nếu ta đánh vùi với nó chắc phải bị thua" Nghĩ rồi đập bậy một trượng quày nai nhắm dinh Tần chạy tuốt, anh em Vương Thuyền ở sau đuổi tới. Cộ Vương Ngao chạy mau, rượt tới rất gần giơ tay muốn bắt Mao Bôn. Mao Bôn quay đầu, ngó thấy Vương Ngao đã tới mình tay trái lật đặt liệng ra tiếng sấm nổ vang, ấy là chưởng tâm lôi. Cộ Vương Ngao hoảng kinh, thối lui. Mao Bôn quất nai chạy bay, Vương Thuyền giục mai huê lộc nạt lớn rằng: "Yêu đạo chạy đây?" Nói dứt lời hươi trượng đánh xuống.

Mao Bôn thấy trượng gần tới đầu lật đặt nhảy xuống lộc hóa một lần kim quang đi mất, Vương Thuyền thấy Mao Bôn trốn mất không biết đâu mà rượt theo, rồi anh em trở về ra mắt Nam Cực bắm việc Mao Bôn thua chạy, Nam Cực nói: "Tuy không

bắt được nó song Mao Bôn cũng phải kinh hồn vỡ mật, nay trận ngũ lôi nay chẳng biết theo phía nào mà phá vô, ý ta muốn đến đó coi thử Tôn Tẩn thế nào? Vật để ta đi coi thử công việc làm sao, rồi mới cứu được". Bạch Viên bầm rằng: "Đệ tử xin theo cùng tổ sư". Nam Cực nói: "Người đi không được". Bạch Viên nói: "Trên đầu tôi có sáu chữ chơn ngôn của bà Vương mẫu, thần tướng nào xem thấy cũng phải tránh hết, vì sao tôi đi không được?" Nam Cực nói: "Trong trận ngũ lôi không phải như các thần tướng khác, lợi hại khôn cùng, ta đây còn phải giữ gìn lấy mình, người chẳng khá gượng đi. Bạch Viên chẳng dám trái lời. Nam Cực thối lên mai huê lộc. Tương vương cùng văn võ hầu đưa. Nam Cực bay tới trước cửa tây môn, ngó xuống xem coi, thấy năm cửa đài đều có thần tướng giữ gìn, và có các ngôi sao, đứng theo phương hướng trên đài, có lôi bộ, giữa không trung có lôi tổ, trên bủa thiên la, dưới bày địa võng, thiệt là kín như thùng thiết, nước chảy chẳng thông, coi rồi bay xuống nghĩ thầm rằng: "Muốn vào thì phải theo cửu hưu, sanh, thượng, đồ, kiến, tử, kinh, khai, song mấy cửa đều có thần tướng trấn giữ, ta biết vào cửa nào?" Suy nghĩ một hồi nói: "Hôm nay là ngày đầu, phải đi phía tây phương cung đài mà vào, nghĩa là kim khắc mộc, có khi cửa đó là cửa sanh môn".